K: *Mutatkozz be, kérlek*

PE: Nevem **Péter Erika Zsuzsa**, 25 éves vagyok, I. éves bibliaiskolás diák. Óvónőként dolgozom egy német nyelvű óvodában, Kolozsváron és utolsó éves diák vagyok angol-német szakon.

K: *Mért iratkoztál a bibliaiskolába?*

PE: Örültem, amikor erről a lehetőségről hallottam a Bulgária-telepi ifjúsági lelkésztől. Nagyon szerettem volna már Németországban ilyesmiről tanulni, de nem volt rá lehetőség. Románia meg nem volt Európai Unió-s ország, és nagyon sok utánajárás lett volna, hogy ilyen iskolát végezhessek. Nagyon szerettem volna, mert sokakkal beszélgettem, akik bibliaiskolát végeztek és mindenki ajánlotta számomra. Itthon meg nem tudtam, hogy létezik Bibliaiskola. Mikor meghallottam, rögtön felhívtam a megadott telefonszámot és megtudtam, hogy már elkezdődött. Ildivel beszéltem és mondta, hogy melyek a beiratkozás feltételei és igazán nagyon örültem, hogy feliratkozhattam. Annak is örültem, hogy néhány Bulgária-telepi ifiből beiratkozott diákkal is találkoztam itt. Nagyon örülök, hogy itt vagyok.

K: *Mi a véleményed a bibliaiskoláról?*

PE: Egy fantasztikus csapattal találkoztam itt, nagyon vágyom minden alkalomra. Egyszer hiányoztam, az a nem éppen jónak mondható pillanatnyi lelkiállapotom miatt volt. Leventét nagyon csodálom, munkásságáért, hozzáállásáért mindig örül, ha lát minket, bár nagyon sok dolga van. Jó tudni, hogy ilyen ember vezeti ezt az intézetet. Az előadások nagyon tetszenek, nagyon értékelem őket. Felvilágosítják a diákokat, hogy mi is a misszió értelme, hogyan kell hozzáállni a misszióhoz. Szerintem nem mindenki tudja pontosan még, hogy hol használhatja az itt tanultakat. De ez a probléma megoldódik majd, mert annyi minden felvilágosítást kapunk, hogy időközben ez letisztázódik mindenkiben.

K: *Hogyan sikerül megélned a hitedet?*

PE: Személyes hitéletem sajnos nem olyan, amilyet én szeretnék, és amilyet az Úr elvár tőlem. Ha már nekem nem tetszik, hogyan tetszhet az Úrnak? Tudom, hogy csak én vagyok a hibás ebben. Ez az én felelősségem és feladatom: a személyes hitéletemet én kell megélnem. Nem hivatkozhatom arra, hogy nincsenek megfelelő emberek mellettem, akik ebben segítenek. Amióta megtértem egoisztikus módon élem meg a hitemet. Azt szeretném, ha ez az iskola arra is megtanítana, hogy hogyan adhatok másoknak hitemből. Nem nagyon adom tovább, amit kapok, nem vállalom fel mindig a hitemet. Abban az állapotban vagyok, hogy szégyenlem Jézust és, ha szégyenlem Jézust az emberek előtt, Ő is szégyellni fog majd engem az Atya előtt. Harcolnom kell azért, hogy felvállaljam Őt. A családom nem olyan, hogy megértse ezt, elfogadja, de nem érti, a baráti köröm sem. Próbálok nem ítélkezni mások felett, próbálom elfogadni a hozzám közelálló nem hívő embereket, de tudom, hogy nekem meg kell maradnom Jézus követőjeként. Nekik pedig el kell fogadniuk azt, hogy én nem minden dologban értek egyet velük. Végül is nem az emberek kell megítéljenek ebben.

K: *Szerinted hol tudnád kamatoztatni a bibliaiskolában tanultakat?*

PE: Én gyerekekkel szeretnék foglalkozni, én azt érzem, hogy hozzájuk tudnék szólni, nekik segíteni. Mert óvodában dolgozva azt látom, hogy ha a gyerekek jó úton indulnak kicsi kortól, kisebb a valószínűsége annak, hogy később eltévednek. Eredetileg az ifjúsággal szerettem volna foglalkozni. Németországban nagyon nagy ifiköröm volt, ami itthon nagyon hiányzik. Ezt a hiányérzetemet

szerettem volna valamelyest pótolni és egy ifjúsági csoportot létrehozni, de már nem hinném, hogy sikerülne. Ez sok munkába kerülne. Itthon más a mentalitás. A javakért való küzdelmen van a hangsúly sokkal inkább. Félek, hogy közben megöregszem és már nem fog az ifjúság befogadni....

K: *Én kívánom neked, hogy terveid valóra váljanak és megtaláld azt az irányt, amelyet Isten mutat számodra. Köszönöm a beszélgetést.*